

[Erik Kragh.]

med en ikke længere eksisterende forudsætning, og at vi må have en for vanetænkning befriet udenrigspolitik. Hvis dette ikke er på forhånd at drage konklusionen af den fordomsfri undersøgelse, som det ærede medlem ønsker, så ved jeg ikke, hvad det er. Og det er i øvrigt ikke rigtigt, at det er en overstået militærproblematik. Det er en ændret militærproblematik. Vi er ikke længere bange for et russisk angreb i Europa, fordi vi opretholder de styrker, vi gør. Det, vi er bange for, er, at man i ly af atombalance, i ly af dette, at begge de to store atommagter råder over så vældige kernevåben, at ingen af dem kan bruge dem, skulle forsøge lokale aktioner for at stille Atlantpagten over for en fuldbyrdet kendsgerning. Det er derfor, vi er nødt til at opretholde stabiliteten.

Selvfølgelig er atomspørgsmålet i sammenhæng med Vesttyskland en vanskelighed, men jeg vil gerne for det første gøre opmærksom på, at Vesttyskland ikke har fremsat nogen ønsker om at få atomvåben, ikke har erklæret at ville erhverve atomvåben, og for det andet er der ikke tale om, at Vesttyskland får en finger på aftrækkeren, for der er nemlig ingen andre, der har fingeren på aftrækkeren, end den amerikanske præsident. De andre kan få en finger på sikringen, men det er til syvende og sidst — ifølge amerikansk lovgivning — den amerikanske præsident, der bestemmer, hvornår atomvåben, der er fremstillet i Amerika og tilhører den amerikanske stat, skal aflyses.

Dernæst siger det ærede medlem, at vi vil have, at modparten skal begynde — formentlig på nedrustning — og at vejen må være forhandling. Ja, det er da klart, at vejen må være forhandling. Jeg tror ikke, der er nogen i den vestlige verden, der ikke gerne vil forhandle, men man skal være 2 om det. Og den første betingelse for at få en forhandling i gang er i hvert tilfælde, at vi ikke svækker os og svækker den stabilitet, der har skabt forhandlingsmulighederne.

Så udtalte det ærede medlem bekymring

for, at jeg ikke forstod den politiske side af sagen. Jeg må da bede det ærede medlem læse, hvad jeg sagde i går. Jeg gav en rede-gørelse, der absolut både havde politisk og militært indhold, og jeg tror nok, jeg forstår sammenhængen mellem disse ting, for sikkerhedspolitik er jo en blanding af politiske og militære betragtninger. Jeg gav en rede-gørelse for, at spændingen ikke først og fremmest er en spænding om tyskerne og atomvåben, men om det delte Tyskland. Der ville ikke være nogen spænding i Europa, hvis der ikke stod 400.000 russiske soldater alene i Østtyskland.

Endelig prøvede det ærede medlem hr. Baunsgaard — og det var vel nok trumf-kortet i hans indlæg — på at fortælle mig, at jeg undergravede min argumentation om NATOs sammenhold ved ikke at tro på, at Danmark ville komme Norge til hjælp i tilfælde af et isoleret angreb mod Nordnorge, altså under et nordisk forsvarsforbund, der var alliancefrit. Jeg vil heroverfor gerne bede det ærede medlem tænke på de politiske forudsætninger i denne sal. I tilfælde af, at vi havde et nordisk forsvarsforbund, og i tilfælde af, at russerne lavede en lokal, mindre aktion mod Nordnorge, ville vi så sende styrker til Nordnorge og derved frivilligt gå i krig med Sovjetunionen? Men det andet billede, NATO-billedet, det er den amerikanske garanti for Vesteuropa; amerikanerne ved, at hvis Vesteuropa falder, så er De Forenede Stater færdig med at være en stormagt og kan ikke standse kommunismens udbredelse. De amerikanske præsidenter, udenrigsministre og forsvarsministre har med få måneders mellemrum i de sidste 15 år erklæret, at et angreb på Vesteuropa vil blive besvaret med alle nødvendige midler, også de strategiske kernevåben, selvfølgelig afpasset efter angrebets omfang. Derfor er der ikke nogen sammenhæng imellem den betragtning, jeg gjorde om dansk hjælp til angreb på Nordnorge, og amerikanernes interesse i at sikre Vesteuropa.

Jeg vil også sige et par enkelte ord til